

PREDIKAN PÅ 12:E SÖNDAGEN EFTER TREFALDIGHET DEN 31/8 1941

I VALDEMARSVIKS KYRKA.

TEXT MATT 12:33-37.

PSALMER: 396:2-3, 412:1-4, 414:6, 173:4-6, 423:5.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen

Låt oss bedja.

Vår öron öppna, Herre Gud,

Regera håg och sinne,

Att vi må höra dina bud

Och hava dem i minne,

Så att vi ordet rätt förstå

Och alltid i din vilja gå

Och således ordet göra. Amen (Sv.Ps. 213:3)

"Och Herren Gud förde fram alla djur till mannen för att se, huru denne skulle kalla dem; ty såsom mannen kallade var levande varelse, så skulle den heta. Och mannen gav namn åt alla bokapsdjur, åt fåglarna under himmelen och åt alla markens djur." Dessa ord ur skapelsehistorien på ett av Bibelns första blad ger i likhet med allt annat i denna djupsinniga berättelse uttryck åt något evigt riktigt: talet, förmågan att bilda ord och uppfatta ord, är något som är människan förbehållet. Även den, som idag ger sig i kast med uppgiften att fånga och ange det för människan utmärkande, det som skiljer henne från djuren, tvingas till slut att stanna inför språkets gåta. - Nu ger emellertid Skaparen aldrig någon ett företräde utan att också ge ansvaret för hur gåvan brukas. Vår predikotext på söndagen om "Tungans bruk" handlar om "Människornas ord", och tvärsigenom allt, vad Frälsaren säger om denne sak, går tanken på domen som en röd tråd: du skall svara för dina ord - "för vart fåfängligt ord, som människorna tala, skola de göra räkenskap på domens dag; ty efter dina ord skall du dömas rättfärdig och efter dina ord skall du dömas skyldig."

Nu bör var och en av oss rannsakande låta tanken gå till sin egen värld. Vi får väl bekänna, att det blir orenare, ju längre vi kommer in mot vårt allra mest enskilda liv, livet bland våra närmaste och vänner. Allra värst kan det vara hemma. Det som på grund av högfärd och feghet i förening bekämpas och hålles nere ute bland andra, det tränger upp till ytan, då vi vistas bland dem, som vi vant oss vid att alltid ha inpå oss. Där kommer grälets häftigheter och den småsura gnatighetens stickord. I hemmet och på arbetsplatsen halkar sådant lätt över tungan, ord som slå sår hos vår nästa och ofta driva fram betalning med samma mynt. Och bland vännerna ägnas väl alltid en och annan stund åt förtälet av andra, som icke är närvarande, den löjligen avundens ord över dem som lyckas och ha framgång. Även om vi ha för vana att aldrig säga något annat än det som är sant, skulle vi nog vilja skyla vårt ansikte, om vi finge våra egna ord bara från det senaste halvåret upprepade i våra ögon.

Du tröstar dig med att en sådan upprepning av dina ord aldrig skall behöva vederfaras dig. Det som är sagt, det hör gången tid till, det kommer aldrig igen. Domen, den framtida domen efter döden, den talar man visserligen om i kyrkan, men någon verklighet är det inte fråga om. Hur kan det då komma sig, att ditt samvete alltid är så oroligt i dig, när du missbrukat din tunga? Du är ju som sjuk, då du förgått dig med hårda ord mot någon. Varför väjer alltid din blick undan, så snart du icke talar sanning? Varför har du den där skuldmedvetna tomheten i dig efter varje kväll av innehållslöst och flabbigt prat? Dessa rörelser i ditt hjärta som du icke själv är herre över vittnar ju oupphörligt för dig, att du är skapad till att tala de sanna, de rena och goda orden och att, du en gång i en underlig värld skall svara för vad du sagt. Det är sant, att du kan komma hel igenom den domen, men inte därför att den ej ska bli av eller vara mild utan därför att en annan kan skyla dig och alla dina onda ord. Han, vars ord ännu i Korsets plåga voro bräddfulla av barmhärtighet, Han är försoningen även för dina kärlekslösa ord, om du dömer dig själv och tror på honom.

Men. Det är egendomligt, att man inte bättrar sig villigare, än man gör, att man inte en gång för alla gör slut med de onda orden, då man ju ändå ständigt får lida för tungans missbruk. Den som försökt en grundlig förändring till det bättre på den punkten, han har väl upptäckt, att i vredens och besvikelsens ögonblick är människan sällan herre över sina ord. Detta är det andra draget, som löper tvärsigenom hela vår text. Orden bli ohjälpligt sådana, som hjärtat är. Man kan inte blott genom sin vilja och genom hård övning hålla de dåliga orden fjärran och pressa fram de goda. "Vad hjärtat är fullt av, det talar ju munnen", inskärper Herren Kristus. "En ond människa bär ur sitt onda förråd fram vad ont är." Och hjärtat träffas icke av dina beslut och goda föresatser. Är jag ett dåligt träd, så är mina frukter - mina ord - dåliga. Man kan inte få ett kloakrör rent för någon längre stund genom att tvätta mynningarna med tvål och vatten. Tillflödet måste vara rent, om mynningen skall vara ren. Det som kommer till mig, det som jag mottager, det blir mitt förråd, mitt onda eller goda förråd, ur vilket jag sedan "bär fram", när min mun talar. Så länkas vår betraktelse över från de ord, som vi tala, till de ord, som vi höra, de ord, som vi mottaga utifrån och med vilka vårt hjärta och sinne fyllas.

En människa, som levat för 100 år sen, skulle, om hon idag återvände, ha mycket att häpna över. Mera än något annat skulle vår tids många medel att föra ord vidare slå henne med förundran. Själv levde ju denna människa - kanske din farfars far - utan telefon, utan radio och förmodligen utan tidning. Posten fraktades efter häst och alla nyheter voro gamla, då de kom fram. Man reste sällan och träffade därför inte ofta nya människor att tala med. Av allt detta kom en hunger efter ord och en stor noggrannhet med orden.. Vilken möda man lade ned på ett brev och vilken högtid för mottagaren, som sent omsider fick öppna det! Man gick gärna några mil för att höra en god predikan, och fick man någon tryckt skrift i sina händer, kunde man kosta på sig att gång på gång läsa om den.

Nu kan man sitta i en avlägsen svensk avkrok och höra genom förmiddagsnyheterna vad som hänt i Japan samma morgon. En ström av tal sköljer dagen i ända över oss: rymden är full av

utkastade ord, lögn och sanning om vartannat; om jag vrider på en ratt, så träffar denna störtlåg mina öron. Även mycket undangömda hem begåvas vecka för vecka med mera tidningar och tryck, än familjens medlemmar läser - man ögnar lite på det och - kastar det. Allt detta har hos oss skapat en slöhet inför ordet, som var okänd för våra fäder. Har man ständigt en bricka med mat framför sig, så blir man aldrig riktigt hungrig. Den nutida människan kommer bekvämare än sina fäder över både tal och skrift.

Nu öppnar denna moderna människa sin bibel. Annars läser hon huvudsakligen tidningar och hör trevliga program i radio, men nu öppnar hon en dag sin bibel. Hon läser ett kapitel i samma raska drag, som hon brukar läsa tidningen - förstår ett och annat, men på det hela taget känner hon sig hopplöst främmande. Hon slår fram och tillbaka, hittar ett känt ställe, det tycker hon om. Men alldeles intill står det något konstigt igen - nej, bibeln kan man inte läsa: man får ingenting av det för sitt liv.

En dag för mer än 400 år sen fick en ung magister och munk en röd bibel i sin hand. Han öppnade den och såg gåtorna. Han bad och läste vidare. "Man skall läsa ofta", säger han på ett ställe, "men bara ett litet stycke i taget, mycket långsamt, gärna lära sig det utantill, så att det tränger in och finns inne i en." De ord, som man bekvämt uppfattar, är värdelösa och rinner ut ur själen om ett par dagar. Martin Luther borrhade i Guds ord i tiotals år, innan dess djupa flöden vällde upp, innan han kunde öppna bibeln för andra. Bibeln är ju inte till för att jag skall bli rörd, när jag läser den - då skulle jag ha anledning till besvikelse, ifall jag får läsa långa stycken utan att förnimma några särskilda känslor. Utan Guds Ord är till för att ge kunskap om den andliga verkligheten. Och ingen människa har någonsin inhämtat verklig kunskap utan att först ha stått just "främmande" inför det, som skall läras, all sann kunskap är förenad med ansträngning och möda.

Men alldeles särskilt starkt måste givetvis vårt främlingskap vara inför Ordet om Gud. Det är ju dock en förvänd och självkär människa, och Gud är Gud - den naggande samvetsdomens Gud, som icke gärna kan vara dig behaglig. Guds lag vänder sin udd tvärs emot dig. Och Guds evangelium är evangeliet om Kristus, fattig och korsfäst med all sin barmhärtighet. Guds Ord - hans lag och hans evangelium - går stick i stäv mot dina tankar, inte bara stick i stäv mot det som du kallar för dina "synder" utan underligt hårdhänt i sin dom även över ditt s.k. bättre jag. Du blir ingenting, tycker du. Man känner sig på ett helt annat sätt som en "fin människa", när man läser tankerika böcker, som handlar om människor nuförtiden och den stora betydelse deras liv haft.

Det går lätt så, att den verkligt starka näringen får ligga oanvänd och ersättas av lyxrätter. Men till slut besegras ändå bakelserna av det grova brödet. Bibeln har en erfarenhet på snart 2000 år, den har sett älsklingsrätter och lättläst billighetslektyr komma och gå - den kan vänta, ty den rymmer sanningen. Och när du inte längre "tycker" något utan ligger i din kista, så blir det väl från biblens blad, som de sista orden komma att läsas över dig - efter de 3 skovlarna mull.

Men försök att få någon näring för anden trots svårigheterna i vår jäktade tid. Stäng av ordströmmen och pratet och ge dig själv något av den stillhet, som sin farfarsfar hade. Återvänd till källorna, de stora enkla författarna. Gå in i psalmboken t.ex. De ord som vi mottaga, de ord, som gå in i oss och som fastna därinne, de orden forma oss och präglar oss i livet. Så får vi vårt onda eller goda förråd att själva bära fram ur. Men allra mest har Guds eget Ord denna omskapande kraft i hjärtat. Det är redskapet för Herrens verk med oss. Gå, alltid i ödmjukhet till den bibel, till vilken tusenden, som varit starkare än du och sett klarare än du, ha vandrat före dig. Och kom ihåg, att Skriftens Herre, medveten om det anstötliga i sin ringhetsgestalt, själv sagt: "Salig är den, för vilken jag icke bliver en stötesten."

Och nu kan vi lämna de ord, som vi mottaga, de ord, som träffa oss, och till sist återgå till vårt ursprungliga ämne: de ord, som vi tala här bland människorna. Nu se vi våra ord i ljuset av Guds ord. Det blir 3 ting, som vi då särskilt måste lägga på minnet. För det första: lär dig att tiga. Den som sett sitt eget inre belyst av Guds helighet, han blir ganska fri från inbillningen, att han skulle vara kallad att yttra sig om allt och alla. Han beder som Birgitta: "Återhåll min tunga, till dess jag fått besinna, vad och huru jag skall tala!" Du minns nog en del tysta människor, som du träffat i livet, och vad du allra mest minns av dem, är kanske den inre kraft, som bodde i deras ord, då de någon gång talade, lugnt och klart. Just nu är det modernt att överbetona värdet av det personliga vittnesbördet. Man kan verkligen tala om Gud i tid och otid, så att det kommer hotande nära brott mot 2:dra budet: "Du skall icke missbruka Herrens, din Guds, namn." Ett kort och enkelt ord, buret av självklar visshet, är vardagens bästa vittnesbörd - jämte gärningen. För det andra: lär dig att vara barmhärtig. Den som själv vet, vad förlåtelse är, han finner icke något nöje i att hitta andras svagheter och breda ut sig över det ämnet. han vet visserligen, att all vänlighet och godhet missbrukas på denna jorden, men den kristnes kärlek skall missbrukas. Varför skulle det gå mig bättre än det gick Guds egen Son, som såg hånleendet i människornas ansikten kring korset? Det finns gränser för mildheten, det är sant, men lägg märke till att Kristi barmhärtighet icke tvekade inför någon grov och famlande syndare, varken inför äktenskapsbryteskor eller rövare - om de själva visste sig vara syndare. "Gränsen" gick vid högfärden, stoltheten och egenrättfärdigheten. Där, mot de säkra fariséerna, tog Mästarens skoningslöshet vid. Och du vet från ditt eget gudsumgänge, att all synd, som ångras, blir förlåten, medan däremot självgodheten, oviljan att ångra hos dig ständigt kastas från sin tron och dömes av Guds Ord. Så skall också en kristen människa vara barmhärtig mot all svaghet men utan räddhåga säja ifrån inför all fräckhet i sin omgivning. Därför blir det 3:dje: lär dig att vara modig i dina ord. det kostar alltid något att gå upp emot vinden, men det är en kriter plikt att göra så, när den dryga maktmänniskan, som mängden alltid krusar för, kommer mitt i vår väg. Står du inför en sådan plikt, så tag Herrens ord till profeten Jeremia såsom sagda till ditt hjärta: Tala och frukta icke! "Jag gör dig idag till en fast stad och till en järnpelare och en kopparmur, så att de icke skola bliva dig övermäktiga, om de vilja strida mot dig." (Jer 1:18-19)

När en kristlig människa så redligen bemödar sig om "Tungans rätta bruk", så får hon märka sin egen brist. Men mitt i all ofullkomlighet har det ändå hänt, att Gud brukat en vanlig människas röst för att bringa sitt budskap till hennes nästa. Detta är den djupaste hemligheten i Frälsarens tal om "det goda förrådet" i vår text. Lever du i Guds Ord, så kan Gud själv tala till andra genom dig. Du "bär då fram ur ditt goda förråd vad gott är". I det Gamla testamentet finns det en bibelvers, som på ett säreget sätt uttrycker den sanningen. Herren säger till sin tjänare: "Om du frambär ädel metall utan slagg, så skall du få tjäna mig såsom mun" (jfr 40.....). Amen.

Låt oss bedja. Lovad vare Gud och välsignad i evighet, som med sitt ord har tröstat, lärt, förmanat och varnat oss. Hans Helige Ande stadfäste nu Ordet i våra hjärtan, att vi icke må vara glömska hörare utan dagligen tillväxa i tro, hopp, kärlek och tålamod intill änden och varda salige. Amen

XV

1941

12 e. Truf.

Julotta

1942

Nygröndas

-35

Truf. i höj. i Valdeuavärdas kyrka
125 e. Truf. den 31 aug. 1941.
Höj. Nr 12: 33'-37'

Paluet:

396:2-3

~~218:2-3~~ 412:1-4

414:6

~~418:1-4~~ 173:4-6

423:5

Jaderuo och Souuo och den ståtiga
Andoo namn. Anu.

dötter belja.

Uai öron öppna, Hette Gud,

Regera. Truf. och öinne,

Utt i ma höra övna Truf

Och trauer dem i minne,

Så att in ordet rätt förstås

Och alltid i din världa

Och Saleds ordet göra.

Anu.

Var predikotest, ~~att~~ ^{frukt} ängens
högmässa på 12. te söndagen efter
Påskhelget, står att vara hos
evangelisten Mattias i det 12. te
kapitlet. Orden lyda så i
Norrna naver:

Texten

Herre, helga oss i din Samning.
Din tal är Samning. Amen.

"Om Herren Gud gör alla sin
Hans till mannen för att se,
huru denne skulle tulla den;
Ty så mannen kallade var
Hans i naver, så skulle den
tulla. De mannen gör mannen
at alla bokaoffer, at för.
Larna munda skinnmelar och
at alla markens djur. Den
och ut skapelserna för att ut
tulla för att se i tulla
med allt annat i denna djur.
Sinniga berörelse uttryck at na.
got bengt vidligt: fallet, för-
manen att tulla och den upp-
fatta ord, är nyt s. är munda
förberedat. Men den s. idag ger
sig i kast med uppgiften att få
a. unge det för munda naver.
Kanske det s. skiljer henne från
Jensen, tungan till att ut-
na mits förskotts gata. - Nu

per excellentie Shapiro alerig
 major est foietate utau all
 othaa de anovaret pã tur ga.
 vou thurkoo. Vãt peshikotest pã
 Sõnd. om "Imagino buch. "hauklu
 om "Mammichkua ord" oru
 tãio:peuou all, vad (vãhateu
 Sãet om deua Sãt, pãt teu.
 teu pã doneu Sõndu vãd
 thall. du stall vãra pã dua
 ord — "pã vãt kãugling? ord,
 S. mokoia talã, stala de goia
 hãkureas pã doneu dag. Ly
 efter dua ord stall du dũu
 rãtjãidã o. efter dua ord stall
 du dũu stãldis."

Ma tãt vãt oru eu as os
 vãmucataunde tãt tãnkẽu pã lĩu
 vãm lãgũ vãidã. Vã pã dãl de-
 kãmha, atã dũt tũi ~~atã~~ steuare.
 pã tãuare vã kãmmer vã mĩt
 pãt adã mĩet subilla tũi,

4) allez sage, est amassé au del,
s. au saint, skulle de ^{liber} magistra
est auisite, ou de tuge vira
qua ord para pui aut se.
haste halvaret appropiate ?
vira dion.

[illegible]

5)
du blick imden, so wast du
zickel taler samning? Nador har
du den das skulmettelles fone.
Noder i dig efter varie trell av
immettellost orle Hattigt prat?
Denne varerger i ditt herte ^{5. du zickel S. de du vone orle} di thur
in opphoiligt for dig, att du ar
Skapad liv att tala de Same,
de vone orle godela order orle
att, du en gikig i en underlig
vaird shall Svara for vad du
Sagt. Det ar Saut, att du har
komma het igjengen den domer,
men mile dajfs att du ej shall
bli ar eller vara mild i tau
dajfs att en annan kan styra
dig o. alla dina anda ord. Kan,
thor ord vinne i Noder ~~for~~ att
ja vone bradd fulla av berne.
Hattigt, Han ~~for~~ ^{ar} ~~for~~ ~~for~~ ~~for~~
forvinnigen vone for dina
Hattigt orle, orle du do-
men dig Sjals orle for po
honono.

Men.

6)

Det är egentligen, att man
inte bättrar sig villigare, än
man gör, att man inte er-
gåffer sig alla gör stt med de
andra orden, då man är en-
da ständigt själv på lida för
sinnens missbruk! Sen som det
säger en grundlig förändring
till det bättre! Då man vet,
han har väl ingenting, det
vredens och beviljans ögon-
blick är snokas sådana herre
över sina ord. Detta är det andra
draget, som förer förändringen
hela vår text. Orden bli öfriga,
färgt sådana, som här är.
Man kan inte stöt genom sin vil-
ja och en hård öring hålla de
olika orden här och här
fram de goda. "Vad här är
fullt av, det här är min-
nen", inbär det här här.

7)
"Så ont motta här ut ditt ondska för-
råd. Huru bad ont av." Och här
fäst träffas inte på andra beaktat
och goda försäkringar. Vi ~~de~~ ^{vi} ~~och~~
däligst träd, de ^{vi} ~~och~~ ^{frukter}
- huru ord - däliga. Men
huru inte ha ett blodkrav rent
för någon längre stund om
att tåta marmurerna med för
vatten. Thylloret måste vara
rent, om marmurerna skall vara
rena. Det som kommer till mig, det
säger mottager, det blir mitt
förråd, mitt ondska eller goda
förråd, ut vilket jag sedan "läs
från" när min mun talar.
Så tankar vi betraktelser och
från de ord, som vi tala, till
de ord, som vi höra, de ord,
som mottaga vilkåren och med
vilka vi vill hälsa och vinna fulla.
Så motta, S. Levat

frå 100 år sen, skulle om hon
 idag återvände, ha mycket att
 säga öfver. Men du ~~satt~~ sagt
 annat skulle väl till många
 medel att ~~förändra~~^{för} ord 17-
 stors att komma med förändringen.

Stark tro på Dina ord - kunde
 din farfar för - utan telefon,
 utan radio och förmodligen utan
 tidning. Posten fraktades efter häst
 o. alla nyheter var gamla, då de
 kom fram. & man vet sällan och tråk-
 fäst då för inte ofta nya nyheter att
 tala med. ^{nyheter} ~~fraktades~~ som en tunges
 efter ord och en stor vägenhet
 med ord. Villen möta man
 hade med på ett steg och vil-
 len högljud för nyheterna, som sent
 omvänder för ögonen det! Man
 gick gärna några mil på all
 fot för en god predikta, och fick
 man nya tryckskrif, som man

9)
der, kunne man høre på sig
at gik efter gik tæt og
der.

^{kan man}
du vilde i en anden sort
sort og du vilde
næsten ved den hånd i den
samme sort. Du vilde at
støjer den i den over og
vilde at fulle og udtale ord,
der og samling og iakttagelse, om
jeg vilde på en klat, så trækker
denne støj og mig og. Men
mødestandpunktene dem de
være på alle med mere tid-
mager og tryk, en familier
indlemmer stjer - med en
tite på det og - kender det.
At dette har og og skaget
en alene i det ord, S. var
hånd i den fæder. Men man
stændig en bløde med mad
for sig, så den man aldrig vil.

an sin fæder

10)
Tigt hængis. Der mæltas mætan
kommet ~~attat~~ for bekendelse
over balle tal og skrift.

De opgør den moderne
mæta sin bibel. Amaro læser den
hundreddelige tidning og den
høstige program i radio. men
nu opgør den en dag sin bibel.
Den læser et kapitel i samme ræke
drag, som den bræker læse tid.

men - forstis et o. amand,
men se det hele læser kænner den
sig hængis fremmande. Den står
fæm og vikkende, tidt et
kænt øille, det lyder som en.
Men allede indtil står det na,
get hængis igen - nej, bide
den man ikke læse. man får
ingenting og det får det hien.

En dag for mer en 100
år sen fide en ung mægister
og mænt en vild bibel i sin

Hand. Han öppnade den och såg
gästrarna. Han bad om läste in
dore. "Man skall läsa ofta", sa-
ger han på ett ställe, "men bara
litet stycke" ^{i hvar} myskes längd,
gärna läsa sig det utantill,
så att det tränges in och fims
nime i en. "De ord, som man
beträffas uppfattar, är värdefulla
och minns ut på spåren om
ett par dagar. Mellan stunder
tänker vi Guds ord i tio-
talo år, minns den djupa
hösten välldes upp, ännu kan
kunne öppna bibeln för andra.
Bibeln är vi inte till för
att vi skall bli hörd, utan
för kaper den - då skulle
vi ha anledning till be-
varelse, istället för förstå-
sa längel stycken! Utom
att skriva några ord -

12)
stilla hantar. Utan Guds Or
är till för att ge kunskap
om den andliga verkligheten.
För den sinnen mörka hant
närvaron inbaktat verklig
kunskap utan att först ha
stätt mot "frammanade" när
det, d. ställ tärar all sam
kunskap är förenad med en
öppning o. möda.

Men alldeles särskilt
startet måste göras påts fram-
tidskaparna vara när det är
Guds. Det är vi borde en för-
stånd o. själstär mota, och
Gud är Gud - den närvarande.
Sanningsfulla Gud, som inte
gavna kan vara dig deltaglig.
Guds lag vänder sin udd hant
enot dig. Den Guds evangelium
är evigslig och Thiudas, för-
dig och hantat med all sin

harmahishol? Guels Ord - Thau

Tag o. Thau evangelium - gar
strik i o'tau mo'g diua thu-
kar, nile bara stik i o'tau
mo't set sou du kallar hi
diua "Synner" utau under-
ligt hildhau' i sui jou aar
o'te dilt S. K. battre i'g. Lu
tli nigenting, t'gth' du,
Man klanner sig ga' ett telt
amatt sail' setu eu "his moka"
~~me~~ man la'et fankrika bo-
ker, S. hauctlar ou mokat re-
fortiden ou de stora belg.
dele de'raa tis hagt.

Set gar tait se, att de verk-
ligt starka na'mingen har t'ga
ommo'nd ou pro'attdo as l'g-
ra'tter. Men till slut te'ngas
a'ula' bakslerna as det gro'ra
twisid. Bibeln har eu verjaren-
het pa' snart 2000 a' ~~de~~ re

14)
har att äktlingsticket och
låtts tillighetsbeläsa komma
nu på - den kan vara, ty den
härmer Samlingen. Den när du
ville ta en "tycker" ut utau
tiger i den klida, så bli det
sal från triseluo stad, s. de sista
orden komma att taas ^{om ut} - efter
de 3 stolarna mull.

Nu för att ta na-
gon maring ^{de sista} ~~de sista~~ värdigheterna
i det påståda ~~de~~ fid. Stäng
och delaktigheten och oroligt o.
de sig själv ut av den stället,
s. den farfarar hade. Men.
samt till källarna, de stora,
enkel föraktarna. Ga ni i
palmstiken s. st. De ord, s.
vi mottaga, de ord, s. på in
i oss och s. fastna därinne,
de orden varna oss och
prege oss i livet. Så på vi

vart anda eller goda färdad
 att sika bara fram, ur. Men
 alla mest har Guds ord and
 denna svokapande krags ?
 hjärta? Herrens ord med ord. Herrens ord
 till i ödmjukhet den lidel, den
viken tuoujen, s. vart starkare är
du och sett blatane är du, ha
vandra öre dig. Den kom ihop
att Skriften Herre, med resten om
det avstättiga i sine vinghelpe
skalt, Sika Sagt: "Så är du,
for viken jag icke stier du
Stötar."

Men nu kan vi hanna de
ord, som vi metta, de ord, s.
frakta om, och till sitt öras
till vårt irregulära anv.
de ord, som vi hala här
staud motorer. Nu se vi vare
ord i frukt ad Guds ord, det

elli 3 ting, s. vi de sårskilt
måte säga på minnet. På
det första: Lär dig att tåga.

Det som sats vitt eget mire tillgrip
as Guds helighet, han tili ganska
fri från inbillningen, att han
skulle vara krakad / att uttra sig
om allt och alla. Han berer
som Orisatta: "Återhåll min
tunga, till den jag fått be-
rörna, vad och huden jag skall
tala!" Du minns nog, en
del tings mycket, s. du tåga
fart i tiert, och vad du
allra mest minns ^{av} den,
de haure den viese krost,
som borde i deras ord, de
de någon gång talade, lygnt
och skamt. Just nu är det
modernt att överbodna värden
as det personliga vittnesbör-
det. Men kan verkligen

Tala om Gud i tid og stid,
 sa' att os kommer hofvuds
 vana trost mot 2. d. du du.
 det: "Du skall ikke misstruka
 Herrens, din Guds, namn." Ett kort
 o. enkelt ord, tynt av saktlat
 vaxhet, är vardagens lilla vitt-
 nebörd - julegärningen. För
 det andra: förklig att vara
berusad. Den som står ut,
 vad förklätnen är, han fin-
 ner inte något nöje i att hitta
 andra dragheltar och breda ut
 sig öfver det ömret. Han vet
 förvisso, att all världighet
 all godhet misstrukas på de-
 na jorden, men den kristnes
 kärlek skall misstrukas. Nat-
 tår skulle det på sig ^{my} lättnad
 "Guds egen son, som såg han-
 endet i maktens anklagen kring
 korset? Det finns gränser för

det gick

mildheten, det är sant, men ^{låg}
 måste till att Christi förmodas.
 Tighet icke tvekade nips någon
 gross ou förtärlig syndare, var
 han nips i kretsen af lystror
 eller vore - du de sälla vis-
 te sig vara syndare. "Strånen"
 gick vid högljuten, stolta
 ou opusstänklighet. Låt, mot
 de sälla farisäerna, tog Ma-
 theus skoningstohet vid. Det
 du ett från ditt eget gudrum.
 gånge, att all synd, som ^{ang}
 ras, bli förlaten, medan
 clevenat ^{Spälskhet} syndare, ^{avfärd}
 att ägna till dig ständigt
 karlas från sin tros ou do-
 mes av Guds ord. Så skall
 också en kristen make vara
 förnuftig mot all snarghet
 men uten nådliga ^{geja}
 ifrån nips all ^{fräckhet} i
 sin omgivning, låt-

Jā' tūi dās S. Jē: Jā' dēi at
 vāra mōtīg i dūia ord. Let
 kōstas altid vgt atb gā' vgt
 lūst vīdus, mēu klet at
 kviestu pīkt atb gōia sē, nāt
 dēu dēga mātthāimīdian, S.
 māngdēu altid kviost Jāi,
 kōmēt mīt i vāi vāg. Jpāi
 dēu mītēu sēdau pīkt Sē' Jāg
~~atb dēu~~ dēu pīktēu Jēvūia ^(S. Jēvūia) lū dēi
 Jpāi: Jāla lōu tūktēu vīto!
 Jāg Jāi dēi vāg lū ēu Jāt
 Sēdē oēi tū ēu Jāvūdēlāra
 oēi ēu kōpāmū, Sē' atb
 dē vīkē Jkōtē tūia dēi dēv
 mātēiga, oēi dē vīgā' atvīdē
 mōt dēi.

Jā' nēdliēu dēvūdēlāi dēi oēi
 "Jūvūāus vāra tūkt", Sē' Jāi
 tōu mātēi Jm vgt tūkt. Mēu
 mēi; all ofaltēdliēuēt tās

Domare vare älskade i
enighet, s. med sitt ord har
tröstat, tröst, förmåner och
barmhet oss. Huru det. Huru
starkäro vi äro i våra try-
tan, att vi icke må vara
glömda höjare utan dag-
ligen tillvara i H. hopp,
skärlet och tålmod i
till änden och under Salige.

Om Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

Årskönsbetyg: Nils Wernberg 21)
Sjörning 3: H. Jäger: Nils Jäger
- " - 2: H. " : Helle Sörling

Herrn Gud s. har stiftat åkerbrukets
giva den trycka och välsignade.
Vad ett rikligt förenig!

Poststudium.

22)

Till sist:

Stevens, Jean Kristi, mäd,
Guds kärlek
o.d. hel. Andes Beträktnis
vare med oss alla. Amen.

7 dag kl. 4 o.m. hälls en andakts-
stund på Öngårdens.

Kollekten i dag är anslagen
till det finansiella tryckt. arbetets
någon förbättringar.